

Půjdeme spolu do Betléma...

Jedná se o soubor příběhů a myšlenek animátorů cyrilometodějského díla v Brně. Tyto texty si připravili na zamyšlení nad jednotlivými postavami největšího příběhu v dějinách lidstva, aby mohli lépe vnímat slova modlitby:

Když vidíme Tvého narozeného Syna, vidíme Tebe, Bože neviditelný, a jsme uchvázeni láskou k Tobě.

Na vánočních prázdninách na Annabergu 30. prosince 2021

Pastýř?

Šimon to v životě neměl nikdy obzvlášť snadné. Vyrůstal v početné rodině jen s matkou. V mládí mu totiž zemřel otec, pastýř, kterého roztrhal vlk, když se snažil ochránit své stádo ovcí. Zemřel i přes to, že se každý den s rodinou modlili k Pánu Bohu. Děkovali mu za všechno dobré a zároveň mu přednášeli své prosby. O úrodnou půdu, o rozum pro císaře, aby měli co jíst a aby je Pán ochránil před každou špatností či nebezpečím. Šimon ale cítil vůči Bohu neúprosnou zášť, protože se každý den úpěnlivě modlil za svého tatínka, aby ho Pán ochránil, ale stejně zahynul. Taky od proroků a kazatelů slýchal, že by nás měl spasit ten „osvoboditel spasitel“, ale jak by mohl někdo takový existovat, když dovolil něco takového? Ztrácel naději, že by se cokoliv okolo něj mohlo změnit k lepšímu.

Už od mládí se chtěl stát řezbářem. Práce se dřevem mu šla hezky od ruky a bavila ho, a proto se jí naplno věnoval. To se ale změnilo s úmrtím jeho otce. Jako rodina měli vlastní stádo ovcí, které je živilo, a řezbařina by je v tu dobu, kdy byli v okolí známější a zdatnější řezbáři, neuživila. Šimon tedy musel převzít práci svého otce – pastýře. Hlavou mu probíhalo jen: „Jak to mohl Bůh dopustit? Pokud mě má rád, proč mě nenechal otce a moji práci, která mě naplňovala?“ Hněv se v Šimonovi jen naplňoval a přestával Bohu důvěřovat.

Jednou se ale stalo něco divného. Když Šimon hlídal stádo, obvykle přemýšlel nade vším, co se mu v životě stávalo, většinou to ale byly negativní myšlenky a výčitky, co všechno bylo špatně. Taky se vždy díval na oblohu a pozoroval hvězdy, ale teď, teď bylo na obloze něco divného. Byla to hvězda, ale ne ta obyčejná a všední, jako všechny ostatní. Toto byla ta nejjasnější hvězda, jakou kdy viděl. A neuměl si to vysvětlit, ale s pohledem na tu hvězdu cítil naději. Ztratila se všechna

zášť a vztek a po dlouhé době se cítil opravdu dobře a našel v sobě pocit klidu a míru. To už neváhal a bez otálení se i se stádem vydal na cestu za tou hvězdou, protože si byl jistý, že tam něco musí být. Něco velikého. Něco, co přinese všem lidem stejný pocit, jako to přináší jemu. A Šimon tu naději potřeboval, stejně tak jako udobřit a utvrdit svůj vztah s Bohem. Teď totiž věděl, že v tom musí mít prsty. Žádná pozemská věc mu doteď nepřinesla takový pocit naděje. To ale ještě nevěděl, že to může být ještě lepší.

Po několika dnech cesty spatřil na obzoru světlo a věděl, že našel, co hledal. Když přistoupil k tomu světlu, spatřil ve stáji malé, zranitelné dítě v jeslích. V tu chvíli ani nepomyslel na cokoliv špatného. Nemohl uvěřit vlastním očím. Tu obrovskou naději v jeho srdci mu přinášelo toto malé nepatrné dítě. Jen při pohledu na to dítě nemusel přemýšlet, aby mu došlo, že to je ten slíbený spasitel. Ta naděje pro všechny, co ji postrádali stejně jako on. Daroval děťátku jednoho ze svých beránků a přečkal u stáje noc.

Když se vracel domů, přemýšlel. Nad svým životem, nade vším, co se mu v životě stalo. V tu chvíli si to všechno uvědomil. To všechno, co Bohu vyčítal. Kdyby jeho otce nezabil vlk, nestal by se pastýřem a byl by řezbářem. Kdyby nebyl pastýřem, nespatriil by tehdy tu jasnou hvězdu. Kdyby nespatriil tu hvězdu, neměl by v životě tu novou neuhasitelnou naději. Kdyby nespatriil tu hvězdu, nesetkal by se s Bohem.

Ne všechno, co se zdá v našich očích jako špatné či „Bohem dopuštěné,“ musí být bez dobrého úmyslu. Pán pro nás má vždy připravenou tu nejlepší cestu.

Jeňa Němeček

Další pastýř

Kdysi dávno žil jeden pastýř, který se jmenoval Jakub. Den co den vyháněl ovce na pastvu, i když ho ta práce zrovna dvakrát nebavila. Neviděl v ní totiž žádný větší smysl, stejně jako mu chyběl smysl v celém jeho životě.

Jednoho večera pastýř spatřil svítit nad městem docela zvláštní hvězdu. Svítila s nevídanou intenzitou a ve vzduchu viselo cosi vznešeného. Jakub už měl ovce uložené ke spánku a jenom seděl na kopci za městem a zíral na tu zvláštní hvězdu. Náhle k němu přiběhla skupinka pastýřů a jeden přes druhého volali, že prý se jim zjevil anděl a že utíkají do města, aby se podívali na to dítě, které se prý narodilo. Pastýř jenom nevěřicně kroutil hlavou. Nechtělo se mu s nimi. Když pastýři odběhli, zanedlouho ho míjel další kolega a ptal se ho, jestli se s ním nepůjde podívat na to děťátko, které se narodilo. Jakub mu řekl: „Nevím, co všichni blázní, ale nechce se mi. Co je na tom dítěti mimořádného?“ „Prý je to náš spasitel. Nechci tě nutit, ale určitě to bude stát za to,“ odpověděl mu procházející pastýř a vzal ho za ruku. Jakub se pomalu posunul z místa a zamířili spolu do města.

Zdálo se, že hvězda zářila hlavně na jedno ze stavení, jakoby na něj chtěla ukázat. Vešli spolu dovnitř a najednou pocítil skoro hmatatelný klid všude kolem sebe. Všichni s úžasem hleděli na dítě položené v jeslích a někteří se mu dokonce klaněli. Ve stáji, kde všichni stáli, vládla atmosféra sounáležitosti a společné radosti. Jakubovi, který nic podobného nikdy nezažil, se to zdálo naprosto kouzelné. „Tak náš spasitel!“ opakoval si zatajeným dechem stále pro sebe a prohlížel si malé dítě, které se na něho usmívalo. Cítil velikou radost. Tušil, že začíná něco důležitého, co změní jeho život a možná i celý svět.

Vracel se ke svým ovcím a přemýšlel, kde se vzala ta velká radost v jeho srdci a proč má najednou takovou potřebu celému světu oznámit, že se narodilo tak zvláštní dítě. Jakoby našel něco, co mu dávalo chuť žít. Smysl života? Možná ano. Od té doby věděl, že Boží přítomnost není tak daleko, jak se může zdát...

Tom Javora

Ovčí (za)myšlení

Kdesi na hornatých pláních nedaleko města Betléma žilo jedno zvláštní stádo ovčí. Bylo to stádo divoké – bez pastýře, ale to ovčím nijak nevadilo. Všechny ovčí povinnosti a náležitosti se naučili a dělali přesně podle okolních stád s pastýři. Když tedy ráno pastýři vedli svá stáda na pastvu i ony se šly pást. Když pastýři navečer brali svá stáda zpět do ovčínů i tyto divoké ovce se vraceli do svého úkrytu v horách. Celé stádo si brzy zvyklo na tento pohodlný život, ve kterém nemuseli dělat svoje vlastní rozhodnutí, pouze dělali to, co ostatní kolem nich.

Jedna mladá ovečka ale s tímto způsobem života nebyla spokojená. Nechápala, proč celé její stádo zahazuje takový dar, jako je svoboda rozhodovat se tím, že slepě následují ostatní. Snažila se své ovčí sestry přesvědčit, ale marně.

Jedné noci se po okolí roznesla zvěst o tom, že se v Betlémě v chlévě narodil spasitel světa – Ježíš Kristus. Všichni andělé hlásali tuto radostnou zvěst a jeden navštívil i toto stádo v horách. Vyzýval je, aby se šly podívat na tento zázrak, ale ovce o tom nechtěly ani slyšet. Teď přece ostatní stáda spí, a proto ony budou spát taky. Musí se přece vyspat, aby zítra mohly jít na pastvu stejně jako ostatní stáda.

Anděl viděl, že je nepřesvědčí, a tak se chystal k odchodu, když tu k němu přistoupila mladá ovečka, že by se ráda šla na takový zázrak podívat. Anděl ji s potěšením doprovodil do Betléma, a tak mohla malá ovečka jako jediná ze svého stáda spatřit ten úžasný vánoční zázrak – právě narozeného Spasitele.

Jirka Možný

Příběh ovečky Alenky

Žil byl jeden pastýř, ten měl, jak to tak bývá, stádo ovcí. Jeho ovce ho neměly moc rády, protože o ně moc nedbal. Ale ovečky neměly kam jinam jít, jelikož byly kdesi vysoko v horách, tak u něho zůstaly. Jednoho zimního večera zapomněl pastýř ovečky zavřít do chléva a měl dost tvrdý spánek na to, aby ho ovečky vzbudily. Toho večera se jedné ovečce Alence nedařilo usnout, a tak pozorovala oblohu nad hlavou. Tu se najednou rozzářilo nebe a objevil se anděl, ten zahlásal: „Dnes se nám narodil spasitel, vstaňte a běžte do Betléma ho přivítat.“ Alenka tak začala všechny budit, ale nikomu se na cestu moc nechtělo, tak se rozhodla, že se vydá sama, i když věděla, co jí může čekat za nebezpečí. Neušla ani moc dlouhou cestu a uviděla jiné stádo ovcí s pastýři, tak běžela za nimi, že se zeptá, kam jdou. „Ahoj, jdete do Betléma?“ A jedna moc milá ovce ji odpověděla: „Ano, jdeme. Chceš se přidat k nám?“ Alenka kývla a přidala se k nim. Po cestě jim pověděla, co všechno za svůj život zažila a proč jde sama. Cesta jim tak rychle uběhla. Když všichni dorazili k chlévu, kde se Ježíšek narodil, ovečky ji vyslaly s pastýři, aby se také poklonila. Ovečka se poté rozešla k jesličkám a začala Ježíška zahřívat. Pastýři si ji chtěli vzít zpět a omlouvali se Panně Marii, ta jim však řekla, že je vše v pořádku, že věděla, že tato ovečka má přijít a pomoci jim. Tak ovečka zůstala s nimi a zahřívala malého Ježíška. Když si Marie chtěla odpočinout, tak ji ovečka nechala, aby si na ní položila hlavu.

Její poslání do dnešní doby je takové, že je tu pro nás pro všechny, kdybychom měli nějaké trápení, psychickou nepohodu nebo bychom potřebovali láskyplné obětí. Tu lásku, kterou ona od svého pastýře nedostala, tak přinesla jak Josefovi, Marii a Ježíškovi, tak i nám.

Šarlota (Lotka) Knechtová

Rozjímání o andělech

Když byla Alžběta v šestém měsíci, byl anděl Gabriel poslán od Boha do galilejského města, které se jmenuje Nazaret, k panně zasnoubené muži jménem Josef, z rodu Davidova; jméno té panny bylo Maria. Přistoupil k ní a řekl: „Bud' zdráva, milostí zahrnutá, Pán s tebou.“ Ona se nad těmi slovy velmi zarazila a uvažovala, co ten pozdrav znamená. Anděl jí řekl: „Neboj se, Maria, vždyť jsi našla milost u Boha. Hle, počneš a porodíš syna a dáš mu jméno Ježíš. Ten bude veliký a bude nazván synem Nejvyššího a Pán Bůh mu dá trůn jeho otce Davida. Na věky bude kralovat nad rodem Jákobovým a jeho království nebude konce.“ Maria řekla andělovi: „Jak se to může stát, vždyť nežiji s mužem?“ Anděl jí odpověděl: „Sestoupí na tebe Duch svatý a moc Nejvyššího tě zastíní; proto i tvé dítě bude svaté a bude nazváno Syn Boží. Hle, i tvá příbuzná Alžběta počala ve svém stáří syna a již je v šestém měsíci, ač se o ní říkalo, že je neplodná. Neboť u Boha není nic nemožného.“ Maria řekla: „Hle, jsem služebnice Páně; staň se mi podle tvého slova.“ Anděl pak od ní odešel. Lk 1, 26 - 38

Tak jako Panna Maria důvěřovala poselství anděla, tak bychom i my měli důvěřovat Božímu vedení a nesnažit se všechno „ukočírovat“. Jakmile člověk začne chtít řídit celý svůj život, tak je na nejlepší cestě, aby se mu sesypal. Když budeme důvěřovat Bohu, že se všechno děje dobře, tak si ušetříme mnohá trápení. Bůh nás vede k radosti a pokoji pod ochranou našich andělů strážných, někdy i pro nás na první pohled těžko pochopitelnými cestami.

Anděle Boží, strážce můj,...

Pavel (Papája) Egerle

Sv. Josef vypráví...

Probudil jsem se dnes ráno v městě, kde jsem se narodil, ale které přivítalo nehostinně mě i moji novou rodinu. Je to už sedmý den, co se nám narodil syn, který je darem pro celé lidstvo. No, zatím jsou zaplat'pánbůh zdravý on i jeho matka. Za poslední rok se toho ale tolik změnilo.

Měl jsem dobrou práci. Uměl jsem ji, bavila mě a měl jsem ji dobře zaplacenou. V Nazaretě jsem si vybudoval pěknou dílnu, dobrou pověst a díky tomu i pěkné postavení v obci. Už dlouho jsem pozoroval jednu dívku, krásnou a čistou, zářilo z ní štěstí a naděje, že svůj boj o dobrý život nevzdá, že Bůh je u ní na prvním místě a podle toho také vedla vztahy s ostatními, tedy přesně to, o co se snažím i já. Všechno se změnilo, když jsem šel s pravdou ven a požádal Mariina otce o svolení k sňatku. Chápu, že z toho Marie byla v šoku. Jsem proti ní starší, už jsem toho více zažil, už jsem viděl více bídy i strachu, který všude šíří boj o moc mezi Herodem a Římany. Asi si mě někdy všimla, nevím, každopádně byla hodně zaskočená.

Zanedlouho po zasnubách odešla pomáhat své příbuzné kamsi do hor. Ještě než odešla, trochu se změnila. Jakoby najednou dospěla, ale nevěnoval jsem tomu pozornost, měl jsem dost práce na jedné zakázce. Pak byl asi půl roku klid. Stavěl jsem dům pro naši budoucí rodinu a u toho jsem nezapomněl vydělávat peníze na zajištění. Když už jsem začínal být lehce nervózní, kde tak dlouho Marie je, přijela.

Z pocitu okamžité radosti i úlevy, že na mě nezapomněla, byl najednou pocit marnosti mé životní snahy, pocit zrady a trochu i vzteku a nevděku. Marie totiž nepřijela sama. Marie byla těhotná. Těhotná!!! Bylo jasné, že ne se mnou. A ještě se tvářila, že za to nemůže. Jediné, co mě na ní udivilo, byl její klid. Jasně, že jsem si to nejdříve

vysvětloval jako vzdor, že má někoho lepšího. O to míň jsem chápal, když za mnou Marie opět přišla. Chudák, nemohlo to pro ni být lehké a musela mít pro mě asi velké pochopení. Byla odvážná, řekla mi totiž pravdu. Bude to Syn Boží. Jistě, že jsem stejně jako každý poctivý člověk z mého národa očekával příchod Mesiáše, ale že by Bůh oslovil k tak jedinečnému úkolu truhláře z Nazareta a jeho snoubenku? Marie se mi začala protivit. Stále mi ale nešel z hlavy ten její klid. Nechal jsem si čas na rozmyšlenou.

Měl jsem spoustu otázek. Spoustu. Kdo to je? V čem je lepší než já? To si neuvědomuje, že tím, co udělala, vrhla špatné světlo i na mě? Vždyť tu mám pověst a přátele! Proč se Marie vzdala své nevinnosti? Proč nemohla alespoň férově říct – zamilovala jsem se do jiného, prosím, propust' mě, Josefe! Proč si bere za svědka Boha? Proč stupňuje svůj hřích? Vždyť byla tak nevinná a tak krásná a... a co když je pravda to, co Marie říkala? Bože můj, co mám dělat?

Ach, Bože, to byla noc. S jakou starostí a smutkem jsem usínal a jak sladce jsem se probudil. A ta radost, které se mi dostalo. No bylo to asi takto: ve spánku se mi zjevil muž, vypadal bělostně jako anděl a řekl mi, ať se nebojím, že Marie říkala pravdu. Její syn je skutečně z Ducha svatého. Ta radost, že Marie nelhala, že je pořád stejně tak čistá a nádherná, jak když jsem se do ní zamiloval, ba co víc, přece si ji vybral sám Bůh, vždyť očekává Božího Syna. Ta radost a naplnění se ani nedají popsat a pramení v tom zřejmě můj klid, že to všechno s pomocí Boží zvládneme. Šel jsem tedy za Marií, chtěl jsem se jí omluvit a říct, že přijímám ji i to dítě. Místo toho se na mě při setkání usmála a objala a tím bylo všechno jasné.

Hned jak jsme se usmířili, dostali jsme možnost otestovat, jak moc spoléháme na Hospodina. Kolem nás začaly nevraživé pohledy, ubyli

nám přátelé i práce. Ti, kteří mě předtím zvali do svého domu nebo kterým jsem pomohl, dělali vše pro to, aby mě v lepším případě neviděli, v horším mě nebo Marii konfrontovali se Zákonem. Když už to začalo být neúnosné, Hospodin zase vybral cestu, jak nás z toho kreativně a elegantně vyvést, totiž objevil se jakýsi soupis obyvatel či co, asi kvůli lepšímu výběru daní. Každý prý musíme do svého rodného města i s celou rodinou a tam se dát zapsat. Opět zaplat'pánbůh, alespoň si ode všech odpočinem a oni zase od nás. Cestou jsme museli překonat překážky, které byly spojeny s Mariiným pokročilým těhotenstvím. A aby toho nebylo málo, v momentě, když jsme dorazili sem do Davidova města, začal se o slovo hlásit malý Ježíš. Všude bylo plno, nikdo nebyl ochotný. Ve chvíli mé největší frustrace nám Bůh poslal do cesty muže, který nám pronajal alespoň chlév, kam neprší a zvířata tam zahřívají. Muselo to být hrozné a potupné pro ženu, kterou miluji. Ona ale byla statečná, hned jak jsem ji položil do narychlo uklizeného chléva, porodila našeho syna. Nejdřív to vypadalo normálně. Objevil se na světě malý synek a z plna hrdla zakřičel. Pak se však stalo něco, co jsme nečekali. Zástupy, ale fakt zástupy lidí chodily a klaněly se našemu malému Ježíšovi...

Když nad tím tak s odstupem týdne přemýšlím, asi mi, Bože, dáváš najevo, že to bude s tímto človíčkem úplně jinak. A já jsem přitom tak moc chtěl nevybočovat z davu, žít poklidný život a pokorně Tě následovat... ostatně, pokorně následovat Tě mohu i tak. Však také už zítra Ti v Chrámu spolu s Marií zasvětime Ježíška podle Zákona ...

Pepa Přehnal

Maria

Panna Maria v samém středu Betléma, blízko malého Ježíška je postava, která nás provází celým adventem a je v podstatě nejdůležitější lidskou postavou celého příběhu.

Provází nás její zvučné ano: „Hle jsem služebnice Páně, ať se mi stane podle tvého slova.“ Bez dlouhého rozmýšlení, bez pochyb odpovídá Bohu souhlasem pro Jeho plán s ní. Marie dobrovolně přistupuje ke svému nelehkému úkolu nosit Ježíše, i když jí to přináší spoustu těžkostí a zkoušek. Neopouští Boha, neusedá a nezahazuje Boží plán. Během celého těhotenství prochází cestou, kterou si jen stěží dokážeme představit... Přichází za Alžbětou a pomáhá jí, těsně před Ježíšovým narozením putuje s Josefem až do Betléma a nakonec se zastavují v chudé stáji, která rozhodně není ideální pro narození malého děťátka. Přesto ke všem událostem přistupuje s pokorou a největší láskou. Celý vánoční příběh a Mariin postoj nás může v mnohém inspirovat.

Když nás Bůh žádá odložit naši vlastní vůli kvůli Jeho plánu, odpovídáme v Mariině pokoře a moudrosti, nebo si pořád jen stěžujeme?

Jsme k Jeho volání otevření? Co konkrétně po nás Bůh žádá?

Bůh hledá služebníky, kteří dobrovolně půjdou v jeho cestách, čistě proto, že jejich srdce patří Jemu. Touží po lidech, kteří se nebojí zahodit svoje perfektně naplánované životy pro Jeho mnohem lepší plány.

Snažme se otevírat svoje srdce Bohu, poslouchejme Jeho hlas a odpovídejme bez váhání ano.

Klárka Komrsková

Ježíšek

Tati a kde se narodím?

Někde v chlívků na statku vedle krávy a osla.

A nebude mi tam zima?

Bude, asi i veliká.

Nebude to u těch krav smrdět?

To víš, že bude.

A jak se teda lidé dozví, že jsem přišel?

Herodes tě bude chtít zabít, tak všude rozhlásí, aby tě našli.

A kde budu bydlet?

No, spíš nikde, ze začátku budete utíkat.

A budou se o mě Marie s Josefem dobře starat?

Budou, ale ve dvanácti tě jednou omylem ztratí.

Tati, a co budu teda dělat?

V mládí tě Josef vyučí tesařem. Pak už budeš všude jen putovat, někteří tě budou následovat, ale někteří i pronásledovat.

A proč mě budou pronásledovat?

Protože si budou myslet, že nejsi ode mě, a budou chtít mít oči slepě zavřené.

A kam před nimi uteču?

Na poušť.

A co na té poušti budu dělat?

Budeš se modlit, nebudeš jíst a ďábel tě bude pokoušet.

A budu mít nějaké kamarády?

Budeš, ale jeden tě zradí, prodá a vydá na smrt.

Aha, a jak teda umřu?

Odsoudí tě, naloží ti na ramena kříž, s tím vyšlapeš celý kopec, nahore tě ukřižují a v bolestech umřeš.

Tati a musím?

Ne, ale celou dobu budu s tebou.

A otevřel jsem oči.

Danča Šteflíčková

První král

Když jste se dostali až ke čtení tohoto příběhu, nejspíš jste o mně už slyšeli. Na internetu je teď k vidění spousta příběhů o naší cestě. Možná si tedy myslíte, že mě již znáte. Že víte, kdo jsem, odkud jsem a proč putuji právě do Betléma. Avšak, jsou životní cesty druhých vždy tak jednoduché a přímé, jak se mohou jevit? Chtěl bych vám povídat můj příběh. Takový, jaký skutečně byl.

Kdybych vám řekl, odkud pocházím, stejně by vám to místo asi nic neřeklo, tak si pro tentokrát vystačíme s informací, že to bylo velmi daleko, kdesi v daleké Persii. Vyrůstal jsem v královské rodině. Tenkrát to pro mě neznamenal nic jiného než luxus, všude, kam se podívám. A to se mi líbilo. Rodiče ze mě chtěli mít vzdělaného muže, a tak k nám každý den docházel učitel. Jeho neutuchající touha, naučit mě novým věcem, byla vskutku pozoruhodná, avšak já jsem byl, jak se u nás říkalo, “tupý jako Řek”, a všem snahám jsem důsledně odolával. Zato moji dva mladší bratři. Ti byli schopni hltat nové vědomosti tempem vskutku závratným a na jejich studijních výsledcích to bylo znát. To mi ale samozřejmě bylo proti srsti, a tak jsem se začal učit. Učil jsem se ještě více, ještě důsledněji než oni... A jak to dopadlo? Zase měli o půl bodu lepší známku než já. Tehdy jsem si sám pro sebe slíbil, že už nikdy s nimi nic neprohraju, kromě učení, samozřejmě, a vždycky už budu jen vyhrávat. A krátce nato se mi naskytl skvělá příležitost.

Tenkrát bylo léto, slunce nám nad hlavami pařilo od rána do noci. Bylo hrozné vedro, jelikož země nestíhala v noci ani vychladnout, a tak jsme se zase, jako každý den, schovali s bratry do stínu. Oni si četli, já se koupal. Na tom dni nebylo nic zvláštního, až do chvíle, než za námi přišel náš otec, pan Král. V ruce držel jakési dva kusy papíru, které předal mým bratrům a opět odešel. Připadlo mi to ohromně

nespravedlivé, že oni něco dostali a já ne, tak jsem se vydal za nimi, zjistit, co že to vlastně je. Trvalo jim to celou věčnost, než to dočetli a vzhlédli konečně od papírů. Tak prý že je to vzkaz od královského astrologa, který zřel hvězdu na obloze, která pravila, že se má kdesi v dáli narodit syn Boží. Pravda, příliš vzdělaný jsem tehdy nebyl, ale i hlupák by si spočítal, že cesta za nějakým batoletem, rádoby králem, nemá smysl.

„Tak, vyrazíme bratři. Narození Božího syna nesmíme promeškat, co myslíš, Baltazare?“ ozval se nejmladší z nás tří, Melichar.

„Jdu do toho s tebou, Melichare. Takovouto příležitost si nesmíme nechat uniknout.“ Odvětil mu Baltazar.

No, co k tomu dodat, když jdou oni dva, půjdu též. A budu tam první.

Ihned jsem se vydal na cestu. Ve dne v noci jsem sledoval nejjasnější hvězdu oblohy a po týdnu... ..jsem velkým obloukem dorazil zpět k branám našeho zámku. Nevzdal jsem se však a na cestu jsem se vydal znovu. Nyní jsem již putoval pouze v noci a sledoval jsem nejjasnější hvězdu noční oblohy. Když se již začalo zdát, že jsem konečně natrefil na správnou hvězdu, nastal další problém. Začalo mi docházet jídlo a pití. Začal jsem tedy hledat nějaké město, nebo alespoň nějaké místo, kde bych se mohl napít a najíst. Ale nic jsem nenacházel. Až jednoho dne jsem narazil na dva muže. Seděli uprostřed noci, opřeni o své velbloudy, avšak nespali. V tu chvíli neměli na spánek ani pomyšlení. Vyrazil jsem za nimi, že by snad mohli mít nějaké jídlo a pití navíc. Že by mi snad mohli pomoci. Když jsem dorazil blíž, spatřil jsem jejich velké zásoby jídla a pití naložené na velbloudech, tak jsem hbitě seskočil ze sedla, a tak vlídně, jak to jen mé vyprahlé hrdlo zvládlo, jsem se jich zeptal, co se jim stalo, že tady posedávají uprostřed pouště. Odvětili, že jsou na dlouhé cestě a že už jim nezbývá mnoho do cíle.

Avšak včerejší den dávali pít velbloudům v blízkém městě, ale nevšimli si, že je voda zkažená, a tak jim jeden velbloud posel a druhý je se svým životem též na krajíčku. Poutníci se mi zdáli svou tváří povědomí, avšak nemohl jsem se rozpomenout, koho mi připomínají. Zanechal jsem tak svých úvah o možné známosti, svedl jsem mé myšlenkové pochody na silnou dehydrataci a místo upřeného pohledu do jejich tváře jsem jim nabídl pomocnou ruku. Můj velbloud byl stále schopen chůze, oni měli zase dostatek jídla. I spojili jsme tedy své síly a rozhodli jsme se, na cestu vydat společně.

Nemohl jsem přestat přemýšlet nad tím, kdo jsou oni dva záhadní muži, avšak bál jsem se jich na to zeptat. Sami příliš mluvní nebyli a já jsem nebyl dost odvážný začít nějaký rozhovor.

Jelikož jsme se v jízdě na velbloudu střídali, tempo mého postupu se výrazně zpomalilo, a tak nám cesta zabrala více času. Jindy bych šílel, ale nyní jsem byl těmito dvěma mužům natolik vděčný, za to, že mi zachránili život, že jsem nebyl schopen je zradit a dokončit cestu sám. Pomyslel jsem na to, jak jsou na tom moji bratři. Bál jsem se, zda snad nejsou již v Betlémě, ale snažil jsem se sám sebe uchlácholit, že celou cestu jsem postupoval vskutku bleskovým tempem a náskok mám stále dostatečně komfortní. V těchto mých úvahách jsme dorazili až do Betléma. Teprve v jeho branách jsem se odhodlal, zeptat se oněch záhadných mužů na jejich jména. Odpověděli velmi stroze. Melichar a Baltazar.

Nakonec jsme tak, díky spojení našich sil, dorazili do cíle všichni tři jako první.

Matěj Šicner

Druhý král

Je to tu. Zítra to přijde. Zkoušel jsem se tomu vyhnout, vždyť jsem pro to udělal téměř všechno. Nemůžu za to, že to takhle dopadlo. Takhle jsem to nechtěl, nikdy jsem to takhle nechtěl. Ta odpovědnost je tak nesnesitelně těžká, já, já už nemůžu takhle dál. Co se zítra stane? Co když jsem se rozhodl špatně. Co když kvůli mně zemřou. Co pak. Co bude se mnou, co bude s nimi. Tolik otázek a ani jedna odpověď... Richard mi přišel zahlásit, že zavírají brány. Ať je zavřou, a můžeme se jen modlit, aby je neotevřeli. Dal jsem zdvojnásobit hlídky, musíme být v pozoru. Mohou tu být za hodinu, zítra, za týden, za měsíc, a nám nezbývá nic jiného než čekat. Čekat na svoji vlastní smrt, nemá to cenu. Musím jít spát, bude to náročné.

Co se děje. Budí mě zvony k poplachu. Je to jasné. Jsou tu. Teď to přišlo. Ještě ani nevysvitlo slunce. Obléct, vestu, opasek a meč do pochvy. Ještě do pokladnice, ať neskončím někde ladem. Zoufalý pohled. A tak vezmu alespoň ten pytlík zlatých a trochu toho kadidla, to mohu kdekoli směnit za další dva pytle zlatých. Jo, to se mi vleze za opasek, a rychle dolů. Co stáje, ještě je máme nebo už je vypálili. V tom hradu se taky nedá vyznat, když člověk potřebuje rychle pryč. Ale vždyť nic nehoří. Nádvoří je v pořádku, možná až v takovém klidu před bouří... Jasně, určitě se teprve chystají. O to víc potom udeří. Neztrácej hlavu a honem do stájí. Ještě jeden velbloud tu je, uf. Ne, počkat, jsou tu všichni. Rychle vezmi ho, musíš být první a vést je. Honem k bráně. Ale ne, ten tupec ji zabednil, takže teď do věže a uvolnit petlici. Ta věž je taky zbytečně vysoká. Dobrý, teď zas zpátky a před hrad.

Co to? Vždyť to nejsou oni. On se s nimi spojil... Určitě. Ale proč je tu sám? Chce odvést moji pozornost a zbytek armády jde určitě zezadu. Liška podšitá. To je podlé, a tak nečestné. Tak slez z toho slona a pojď

to vyřídit mezi 4 očima, ty srabe. Bojíš se mě? Kde máš meč? Jak s tebou mám bojovat bez meče... To děláš schválně? Zdržuješ mě tu, aby tvoji vojáci společně s těmi kočovníky mohli pobíjet můj lid? A to si říkáš král? Ty podlá kryso! Proč jdeš ke mně? Chceš se prát rukama? Tak dobře. Já na rozdíl od tebe bojuju fér. Pokud si chceš poměřit sílu 1 na 1, rád na to přistoupím. Mně tu nikde za zády nevyběhnou pomocníci. Je to jen já a ty. Chlap na chlapa. Vím, že když budeš prohrávat, zpoza tebe vyskočí další 3 šermíři, kteří mě 2 rychlými bodnutími navěky uspí. Nejsi fér, nejsi král, nejsi chlap. Jsi ubohá, ubohá zbabělá krysa, která by neměla být hodna se vůbec podívat do mých očí. Já tady bojuju fér, já nevymýšlím léčky a nesnažím se nikoho obelstít. Já jdu na smrt. Tahle rána bude za tu tvou léčku, za lid, který pod meči tvých spojenců a vojáků umírá. Tahle rána bude čestná a zasloužená. Pojď si pro ni. Proč poklekáš, co to děláš? Vzdáváš se? Proč? Nejsi schopen mi dopřát alespoň jeden čestný souboj, jednu ránu? Pohrdám tebou a vším, za čím stojíš. Zastavím se a budu stát a čekat. Čekat na smrt. Už ti nemám co dát, potupil jsi mě a zabránil mi pomoci mému lidu. Vezmi si můj život, zbabělče.

Nemluv na mě, nechci to slyšet. Cože, nerozumím... Kočovníci že odjeli pryč? Vždyť se spřáhli s tebou, ty kryso, s tvou armádou. Že tu nemáš armádu? Hah, jakože bys přijel sám před můj hrad vyřídit mi nějakou zprávu. Ty osobně. Ale jak se tak rozhlížím, pořád je nějaké ticho. A nikdo z jeho armády a nikdo z mé armády. Jak to? Vždyť jsem zřetelně slyšel zvony a viděl záblesky světla. Jak to, že je tak hrobové ticho, jak to, že nic nehoří... Hvězda, tak zářivá udělala ten záblesk. Toto jsem za svůj život na obloze ještě neviděl. Ale proč, co se děje? Zeptám se ho. Probudil ho stejný záblesk, ale také neví. Odsoudil jsem ho, přitom je na tom stejně jako já. Mé svědomí mě chce zevnitř roztrhat. Omlouvám se. Doopravdy.

Něco mi říká, že tu jde o něco většího. O něco, co převyšuje všechny mé problémy a problémy lidí na světě. Něco, co je neskutečně plné a milosrdné. Srdce říká, že to mám najít. Jako kdyby to byl můj jediný a nejdůležitější úkol. Můj smysl života. Půjdu. A půjdu s ním. Najdeme to společně a vzdáme tomu hold. Ten záblesk na obloze, ta hvězda, to nás povede, to nám bude dávat směr a tomu budeme důvěřovat. A najdeme to. Věřím tomu. Amen.

Vít'a Němeček

Třetí mág

Já jsem třetí mág z mágů a mé jméno je Baltazar. Mám ještě společníka Kašpara, který se zabývá studiem pohybu hvězd a Melichara, který je velkým odborníkem na matematiku. Studovali jsme poselství hvězd, o kterých jsme četli ve starých svitcích a také v židovských knihách, zvl. v knize Numeri, kde je psáno, že vzejde hvězda z rodu Jákobova a že se narodí nový Izraelský král. Kašpar trávil mnoho hodin studiem starých svitků a také pohybu planet a velice nás povzbuzoval, abychom se z naší vlasti Persie vydali zkoumat poselství hvězdy. Moc se nám nechtělo opustit naše pohodlné paláce a vydat se do nejistoty, ale nakonec jsme se rozhodli vydat se na cesty podle astrálních map. Cesta nebyla pohodlná, ale stále jsme postupovali za pomoci map a tehdejších navigačních přístrojů.

A vskutku, jednoho dne se jakoby hvězda zastavila a velmi se rozzářila. Byli jsme na okraji města Jeruzaléma. Po prozkoumání všech okolností jsme zjistili, že se skutečně nedaleko Jeruzaléma narodil nějaký chlapeček, který má být předpověděným Mesiášem – židovským králem. Našli jsme skutečně místo, kde se nacházeli rodiče tohoto chlapečka. Poklonili se mu a dali mu dary. Protože mám v Persii křovinatý háj, kde pěstujeme myrhovník pravý, ze kterého vyrábíme vonnou mast, přinesl jsem narozenému chlapci několik liber této voňavé masti.

Tato mast vydává velikou vůni a činí v lidech velmi dobré pocity. Asi jako zase člověk, který dělá dobro, šíří jakoby „vůni dobra“ a k dobru vede i druhé lidi.

o. Jarda Němec, SDB

A jaký je Tvůj příběh?

Ty

